

des her ned af Landstinget, støttende sig til Landstingets Opfattelse og forkastende det Grundlag, som Regeringen tidligere har staaet paa. Jeg skal ikke nægte, at det har forbavset mig, at den ærede Indenrigsminister har villet gøre sig til Talsmand for dette Forslag, thi, naar undtages den nu Kultusminister, er der ingen inden for Ministeriet, der staaer paa et saa rent Standpunkt som den ærede Indenrigsminister. Han staaer uberørt af alle Fortidens Kampe og af hele det provisoriske Regimente, vi have haft, og det forbavser mig, at han, første Gang han har et Lovforslag af Vigtighed at fremlægge, vil gøre sig til Talsmand for et Forslag, der efter min Mening kun kunde tænkes fremsat tidligere af det forrige Ministerium. Saaledes som Stillingen er, i alt Fald inden for Landstinget og Højre, og som det desværre viser sig, ogsaa inden for den Del af Venstre, der har hidført Forliget, kunde jeg maasse forstaa, at han har været tvungen til det af sine Kolleger, idet det altsaa er et Forslag, der ikke alene fremkommer paa hans Autoritet, men som Regeringsforslag. Men skulde det have været en Grund til, at han har fremsat Forslaget, at hans Kolleger vilde have sat ham ud af Ministeriet, hvis han ikke havde gjort det, saa vil jeg sige til den ærede Minister, at var han kommen med et Forslag, der stod paa Grundlovens Grund, og af den Grund var bleven nødt til at fratræde sin Plads som Minister, vilde han med Grundloven i Haanden have staaet saaledes, at hans politiske Fremtid ubetinget vilde have været mere sikket og smukt garderet end maasse de fleste af hans Kollegers.

Jeg skal altsaa slutte med at sige, at jeg agter at stemme for dette Forslags videre Fremme i det Haab, at det for det første vil komme i et Udvalg, og dernæst, at det af dette Udvalg vil fremgaa i Overensstemmelse med Grundloven, altsaa enten i Overensstemmelse med Grundlovens § 32 eller som Forslag til en Grundlovsforandring. Sker det ikke, vil jeg for min Part ubetinget stemme imod dets endelige Bedtagelse.

Første Viceformand (S. C. Christensen): Det ærede Medlems Betegnelse af Forslaget som et „nyt Forsøg paa at bryde Grundloven“ finder jeg dog noget for stærk. — Efter Bureauets Opgivelse var der her i Salen ved Forhandlingernes Begyndelse 14 Graders Varmer, hvilken Varmegrad dog vel næppe kan betegnes som „en knagende Kulde“.

Ordum: Jeg ønsker at gøre nogle faa Bemærkninger til Udtalelser, der ere faldne fra ærede Medlemmer, der have haft Ordet i denne Sag. Jeg skal da først henvende et Par Ord til det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Reis), der i Jørgaars havde Ordet vedrørende Forslaget og udtalte sig temmelig udførligt om det. I Begyndelsen, da jeg hørte det ærede Medlem, havde jeg næsten den Følelse, at han vilde være en bestemt Modstander af Forslaget, idet han kritiserede det fra forskellige Sider, for Resten paa en meget god Maade, men senere kom jeg dog til Erkendelse af, at det ærede Medlem sluttede sig til dem her i Tinget, der ønske Lovforslaget fremmet hurtigst muligt. Jeg havde meget gerne set, at det ærede Medlem havde holdt noget mere fast paa sin Anskuelse om, at København og Byerne derigennem bleve repræsenterede alt for lidt i Forhold til deres Ret, men det gif det ærede Medlem hurtigt bort fra, og dertil kan jo ikke siges noget, idet Forslaget er et absolut Højreforslag, og for det ærede Medlem, der jo hører til Højre, vilde det ogsaa være temmelig vanskeligt at bryde helt ud af Rækkerne, selv om han havde Øyst dertil. Men det ærede Medlem kom til at bruge et Udtryk, som ikke passede til alle de andre Bemærkninger, han fremkom med, og det er det, jeg særlig vil gøre en Bemærkning til. Til Trods for hans øvrige Syn paa dette Forslag, har han dog fundet det forbavsende, at der har kunnet fremkomme Udtalelser her i Tinget, gaaende i den Retning, at det vilde være en Bessæring af den almindelige Valgret. Jeg tror, det maa bero paa en Misforstaaelse hos det ærede Medlem, naar han ikke kan se, at en saadan Udtalelse kan være berettiget, og ikke kan tænke sig, at den har kunnet fremkomme, eller at i det hele taget nogen kan have en saadan Opfattelse. Jeg kan skimte af Rigsdagstidenden, at det ærede Medlem har tænkt paa den Valgret, der i Øjeblikket gennemføres i Praksis, og ikke paa den Valgret, der tilkommer Befolkningen ifølge Grundloven. Naar det ærede Medlem havde tænkt paa § 32 i Grundloven, vilde han have kunnet forstaa, at en Udtalelse kan komme frem her i Tinget, om at man absolut maa betragte det som en Bessæring af den almindelige Valgret. Jeg skal henvise til den Kreds, som jeg repræsenterer, Kristianshavn, der nu har over 20,000 Indbyggere; der kommer man og smider 6—7,000 Indbyggere til. Vil det ærede Medlem ikke indrømme, at ogsaa set fra den Side maa man betragte det som en Bessæ-